

(Kort bemærkning).

**Mogens Elvensø (FP):**

Der er to ting, jeg gerne ville sige.

Den første er, at et flertal i udvalget er ikke – og i de fleste tilfælde må jeg da sige gudskelov – det samme som et flertal i Folketinget, så det skal man ikke tage så tungt, det, hr. Ole Espersen her siger.

Så vil jeg sige om koncessionerede selskaber: Når koncessionerede selskaber ikke kan gå ind under ensartede regler, så skyldes det den store forskel, der er på koncessionerede selskaber. Der er lige så stor forskel på disse selskaber, som der er på alle andre virksomheder ude i erhvervslivet, og derfor kan der ikke gives ensartede regler.

**Boligministeren (Agnete Laustsen):**

Jeg finder, det er udtryk for en helt uforståelig mistillid til kommunerne og deres forvaltning, når hr. Baadsgaard siger, at uanset hvad man måtte udsende af henstillinger fra Folketingets og fra regeringens side til kommunerne, så retter de sig nok alligevel ikke efter dem.

Jeg er helt overbevist om, at med det kommunale selvstyre, vi i dag nyder godt af, vil kommunerne naturligvis som altid, når der har været tale om tilsvarende sager, følge de henstillinger, som kommer fra regeringen, som kommer fra det ministerium, som udstikker rammerne for, hvordan man skal handle på dette eller hint område. Så jeg kan slet ikke følge hr. Baadsgaard i den mistillid, han her giver udtryk for.

Som jeg også sagde under den tidligere behandling, følger vi naturligvis i ministerierne nøje, om nogle måtte være uefterrettelige, hvorledes vores cirkulæreskrivelser bliver fulgt op, bliver overholdt, og jeg har sagt, at hvis man på noget tidspunkt skulle få en konkret begrundet mistanke, dokumentation for, at der måtte være tale om, at vi skulle ændre praksis, så tager vi det naturligvis op, for vi er lige så interesserede som resten af Folketinget i, at disse regler overholdes. Men som sagt: En frivillig aftale om at overholde reglerne er nu altid at foretrække frem for lovgivning og tvang.

**Arbejdsministeren (Kirkegaard):**

Hr. Baadsgaard gjorde den betragtning gældende, at regeringen åbenbart foretrak at følge

Dansk Arbejdsgiverforening i spørgsmålet om arbejdsklausuler i offentlige kontrakter.

Jeg forstår ikke, hvordan hr. Baadsgaard kan komme frem til den konklusion. Så har hr. Baadsgaard i hvert fald ikke læst de bilag, der er tilgået det udvalg, han selv er formand for.

Sagen er nemlig den, at det, jeg klart foretrækker, er, at der hverken bliver lavet lovgivning eller nogen frivillige aftaler om dette spørgsmål. Jeg har haft to møder med de kommunale organisationer, hvor også arbejdsmarkedets parter har været til stede. Jeg kan sige, at Dansk Arbejdsgiverforening som deres primære ønske foretrak noget andet end det, der er aftalt med kommunerne, og ganske tilsvarende ligger det for LO.

Det vil sige, at hvis regeringen skulle forsøge at gøre ret og skel mellem de to organisationer, er den eneste rigtige løsning den, der nu er fundet frem til. Der er altså fuldstændig ligeligt taget hensyn til, at de to organisationer havde primære ønsker, der gik i hver sin retning.

Så har hr. Baadsgaard og hr. Ole Espersen efterlyst årsagen til, at det ikke er muligt helt præcist at beskrive, hvordan vilkårene vil være for de koncessionerede selskaber. Hr. Ole Espersen er lovligt undskyldt – han har ikke deltaget i mødet i Boligudvalget – men det er hr. Baadsgaard ikke. Hr. Baadsgaard har formentlig lyttet til den redegørelse, jeg gav i Boligudvalget, som jeg her skal give et ganske kort koncentrat af.

Den afgørende grund til, at vi ikke kan svare fuldstændig præcist, når det drejer sig om de koncessionerede selskaber, er, at EF-reglerne om licitation gælder for offentlig virksomhed, og det samme gælder for ILO-konventionen om arbejdsklausuler, altså om offentlig virksomhed.

Men de koncessionerede selskaber ligger, som jeg har anført i et andet svar til Boligudvalget, i grænseområdet mellem offentlig og privat virksomhed. Det betyder, at samfundet har fundet, at en vis art virksomhed, f.eks. inden for telekommunikation og trafik, bør være under offentlig kontrol, men samtidig organiseres i privat form for derved at nyde godt af fordelene ved privat foretagsomhed, men med et minimum af offentlig administration. Man kan sige, at man på den måde rider to heste på én gang, og at man indimellem bliver bragt i en tvetydig situation således foranlediget. Og det er det,